

законних інтересів. Водночас необхідно звернути увагу на недостатнє висвітлення окресленої проблематики в сучасній українській правничій літературі.

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Житловий кодекс Української РСР: Кодекси України: У 3 кн./ Відп. ред. В. Ф. Бойко. – К. : Юрінком Інтер, 1997. – Кн. 1. – 480 с.
3. Жилищный кодекс Украинской РСР (научно-практический комментарий). – Киев: Изд-во политической литературы. – 1990.
4. Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту: Закон України від 22 жовтня 1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – №45. – Ст. 425.
5. Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи: Закон України від 28.02.1991 р. № 796-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 16. – Ст. 200.
6. Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей: Закон України від 20 грудня 1991 р. №2012-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – №15. – Ст. 191.
7. Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку : Закон України від 16.12.1993 р. № 3721-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 4. – Ст. 18.
8. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні: Закон України від 21.03.1991 р. №876-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – №21. – Ст. 253.
9. Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні: Закон України від 17.04.1991 р. № 963-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – №22. – Ст. 263.
10. Куликов О. Правові колізії у житловому законодавстві / О. Куликов // Юридичний журнал. – 2005. – № 8.
11. Постанова Верховної Ради України «Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства союзу РСР» від 12 вересня 1991 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rada.gov.ua/>
12. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 12.04.1985 р. № 2 із змінами, внесеними згідно з постановами Пленуму Верховного Суду України №2 від 10.03.1989 р., №13 від 25.12.1992 р., № 15 від 25.05.1998р. «Про деякі питання, що виникли в практиці застосування судами Житлового кодексу України».
13. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 45 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 статті 2 Закону України «Про приватизацію державного житлового фонду» (справа про приватизацію державного житлового фонду) від 28 вересня 2000 року. Справа № 1-37/2000 № 10-рп/2000.

*Мойсей Любомир Олексійович – ад'юнкт Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

УДК 342.9

Олег Олійник *

ІНФОРМАЦІЙНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ ЯК ВАЖЛИВА УМОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

У статті проаналізовано рівень взаємозалежності інформаційного суверенітету із правовими категоріями: «державний суверенітет», «інформаційна безпека» та визначення перспектив законодавчого закріплення інформаційного суверенітету держави.

Ключові слова: інформаційна безпека, інформаційний простір, інформаційні ресурси, інформаційна інфраструктура, національна безпека.

Олейник О. В. Информационный суверенитет – важнейшее условие обеспечения информационной безопасности Украины.

В статье проанализировано уровень взаимозависимости информационного суверенитета с правовыми категориями: «государственный суверенитет», «информационная безопасность» и определение перспектив законодательного закрепления информационного суверенитета государства.

Ключевые слова: информационная безопасность, информационное пространство, информационные ресурсы, информационная инфраструктура, национальная безопасность.

Olynik O. V. The Informational Sovereignty as an Important Condition for the Promotion of the Information Security of Ukraine.

The article highlights the scope of interrelation between informational sovereignty and such legal categories as state sovereignty, information security and defines the perspectives of legislative approval of the informational sovereignty of the state.

Keywords: information security, informational space, information resources, informational infrastructure, national security.

Однією з важливих і надзвичайно складних проблем в умовах глобалізації, розвитку інформаційного суспільства, інтеграції національного інформаційного простору в світову інформаційну інфраструктуру є забезпечення інформаційної безпеки особи, суспільства, держави.

У сучасних умовах активізації глобалізаційних процесів все більшої значущості набувають різноманітні аспекти незалежності окремих держав, збереження їх традицій, національних надбань у багатьох сферах життєдіяльності. У цьому контексті проблема наукового обґрунтування і практично-правового втілення ідей інформаційного суверенітету набувають підвищеної актуальності. Це обумовлено інтенсифікацією процесів обігу інформації у внутрішній та зовнішній сферах соціальних та міждержавних відносин, а також станом юридичної науки і практики, яка демонструє невизначеність змісту категорії «інформаційний суверенітет», її співвідношення із сучасними юридичними поняттями та явищем «інформаційна безпека».

Науково-теоретичним підґрунтям дослідження є положення відомих вітчизняних та зарубіжних учених у сфері інформаційних відносин, зокрема І. Арістової, І. Бачило, К. Беякова, В. Богуша, В. Гурковського, О. Данільяна, Р. Калюжного, В. Конах, В. Копилова, Б. Кормича, О. Литвиненка, Н. Нижник, Г. Новицького, О. Сосніна, І. Сопілко, В. Супруна, В. Цимбалюка, О. Юдіна, Р. Юсупова та ін.

Проте зазначені дослідження та наукові праці містять лише фрагментарні наукові розробки у сфері забезпечення інформаційної безпеки України та правового втілення поняття «інформаційний суверенітет».

Ще більшої значущості та актуальності набуває забезпечення інформаційної безпеки та інформаційного суверенітету у світлі створення Міністерства інформаційної політики України, в положенні якого згідно постанови Кабінету Міністрів України від 14 січня 2015 року № 2 основними задачами міністерства є забезпечення інформаційного суверенітету України, зокрема з питань поширення суспільно важливої інформації в Україні та за її межами, а також забезпечення функціонування державних інформаційних ресурсів, а також здійснення нормативно-правового регулювання у сфері забезпечення інформаційного суверенітету України.

Метою статті є дослідження та виявлення рівня взаємозалежності інформаційного суверенітету із правовими категоріями: «державний суверенітет», «інформаційна безпека» та визначення перспектив законодавчого закріплення інформаційного суверенітету держави.

Дослідження поняття «інформаційний суверенітет» виявило різні погляди вчених щодо доцільності введення у правовий обіг цього поняття.

Незважаючи на розмаїття сучасних досліджень означеної проблематики, поняття інформаційна безпека доцільно формувати з урахуванням усіх системоутворюючих складових та розглядати як системний комплекс взаємопов'язаних запобіжних заходів забезпечення національних інтересів у сфері інформації та інформаційної діяльності, захисту інформаційного суверенітету та інформаційного простору України.

Важливою проблемою для сучасної України є необхідність подолання як в теорії, так і на практиці абстрактного, а в деяких випадках і відірваного від реальної життєдіяльності розуміння інформаційної безпеки, поширення реалізації з цих питань псевдонаукових теорій у законотворчій діяльності. А це можливо лише на основі визначення дефініції «інформаційна безпека» з урахуванням усіх системоутворюючих складових.

Ми підтримуємо думки тих дослідників, які розглядають інформаційну безпеку з точки зору функціонального підходу, через повноваження державних органів і місцевого самоврядування, права і обов'язки громадян та їх об'єднань [1]. На наш погляд сутність державної політики забезпечення інформаційної безпеки доцільно сформулювати на дефініції, яка ґрунтується на забезпеченні життєдіяльності особи, суспільства, держави, інформаційного суверенітету, інформаційного простору, свідомості, підсвідомості та психіки від реальних і потенційних загроз, а саме: інформаційна безпека – це здійснення комплексу системних превентивних заходів з надання гарантій захисту від негативних інформаційних впливів: життєво важливих інтересів особи, суспільства, держави; політичного, економічного, науково-технологічного, гуманітарного, соціокультурного розвитку, підтримання оборони, державної та екологічної безпеки, системи державного управління на необхідному рівні; забезпечення інформаційного суверенітету та безпечного розвитку національного інформаційного простору; від маніпулювання інформацією, дезінформування та впливів на свідомість, підсвідомість і психіку індивіда, суспільних груп, суспільства в цілому; своєчасність і

адекватність заходів протидії та нейтралізації всього спектру негативних безпекогенних чинників, що можуть бути застосовані проти України.

Забезпечення інформаційної безпеки як політико-правове поняття у запропонованій дефініції містить системоутворюючі складові «інформаційний суверенітет» та «інформаційний простір України». У зв'язку з невизначеністю, або великою розбіжністю в розумінні цих понять є проблематичним забезпечення безпеки інформаційних відносин як усередині країни, так і в процесі міжнародного співробітництва.

До визначених вихідних засад державної політики у сфері інформаційної безпеки та інформаційної діяльності, в тому числі в процесі міжнародного співробітництва, має бути віднесено науково обґрунтований і чітко юридично визначений інформаційний суверенітет України. З інформаційного суверенітету доцільно починати вдосконалення державної політики захисту національних інтересів в інформаційній сфері. Чинне законодавство не дає повної та незаперечної відповіді на це питання. Крім того, окремі положення актів законодавства мають певні колізії.

У законодавчих актах України та законопроектах, що знаходяться на розгляді Верховної Ради України стосовно інформаційного суверенітету, містяться правові норми, які різняться і за змістом, і за напрямками діяльності. Так, Закон України «Про інформацію» в редакції Закону 1992 року встановлював, що основою інформаційного суверенітету є національні інформаційні ресурси, що держава самостійно формує інформаційні ресурси на своїй території і вільно розпоряджається ними, за винятком випадків, передбачених законами і міжнародними договорами, що інформаційний суверенітет України забезпечується: виключним правом власності на інформаційні ресурси, що формуються за рахунок коштів державного бюджету; створенням національних систем інформації; встановленням режиму доступу інших держав до інформаційних ресурсів України; використанням інформаційних ресурсів на основі рівноправного співробітництва з іншими державами [2, ст. 53, 54]. У цих статтях Закону фактично йдеться про окремі елементи інформаційного суверенітету, а саме: самостійне формування інформаційних ресурсів, забезпечення права власності та використання інформаційних ресурсів на основі рівноправності в процесі міжнародного співробітництва. Тобто, Законом України зроблена спроба врегулювання відносин лише на визначених напрямках обігу інформації. Загального змісту поняття інформаційний суверенітет Закон України «Про інформацію» не визначає.

У Законі України «Про Національну програму інформатизації» є таке визначення інформаційного суверенітету як «здатність держави контролювати і регулювати потоки інформації з-поза меж держави з метою додержання законів України, прав і свобод громадян, гарантування національної безпеки» [3]. Аналогічне визначення поняття «інформаційний суверенітет» підтримують Л. Харченко, В. Ліпкан, О. Логінов [4, с. 51] та ін. У цьому визначенні поняття «інформаційний суверенітет» йдеться лише про окрему функцію держави «здатність ... контролювати і регулювати потоки інформації з-поза меж держави», реалізація якої проблематична, а точніше не дає можливості досягти визначену мету, навіть сприяти її досягненню.

Б. Кормич звертає увагу на тенденцію в законотворчій діяльності, спрямовану на визначення існування такого специфічного явища як інформаційний суверенітет. Він аналізує низку проектів Закону про інформаційний суверенітет та інформаційну безпеку, в тому числі внесених на розгляд Верховної Ради України народними депутатами В. Шевченком, Л. Лук'яненком, І. Чижем. Автор дослідження відмічає: «У всіх законопроектах ... дефініція «інформаційний суверенітет» має дві складові: «національна інформаційна політика» та «національний інформаційний простір», на який ця політика поширюється. ...пропонується особливий вид просторової конструкції – «національний інформаційний простір» як сфера розповсюдження інформаційного суверенітету». При цьому автор звертає увагу, вважаємо на цілком ґрунтовні питання: «Чи існує чітко визначений інформаційний кордон, що відокремлює інформаційну територію однієї держави від іншої? Чи встановлює держава відповідні бар'єри на шляху інформації?». На основі аналізу міжнародних правових норм, у тому числі «Конвенції про захист прав і основних свобод людини» 1950 року звертає увагу на те, що зведення державної діяльності в інформаційній сфері виключно до питань захисту національної безпеки, ... також не відповідає сутності цього питання, що коло проблем, які вирішуються шляхом правового регулювання інформаційної сфери – є значно ширшими [5, с.72].

На нашу думку, сказаного достатньо, щоб відмовитися від спроб винайти окремий «інформаційний» вид суверенітету. Суверенітет держави є єдиним і неподільним і охоплює всі аспекти державного життя. Однак, потрібно говорити про певну інформаційну функцію держави та про компетенцію держави в інформаційній сфері [5, с.71-85].

Ми повністю підтримуємо висновки автора праці щодо концептуальних підходів, на основі яких базуються проекти законів, розроблених В. Шевченком, Л. Лук'яненком, І. Чижем. Головна вада законопроектів цих авторів полягає в тому, що вони державну політику, яка реалізується в національному інформаційному просторі розглядають лише через призму обігу інформації та діяльність засобів масової інформації. Встановити у демократичній країні будь-які кордони на поширення загальнодоступної

інформаційної продукції неможливо. Виходячи з таких міркувань робить висновок і автор публікації О. Баранов [6, с.72–73], який стверджує, що правове регулювання відносин, пов'язаних з інформаційним суверенітетом, не поєднується з демократичними перетвореннями в нашій країні.

Ми підтримуємо висновки Супруна В. М., що предметну сферу інформаційного суверенітету та інформаційної безпеки доцільно розглядати як єдину, структуровану за предметом дослідження і завданнями предметну сферу, що характеризується спільною терміносистемою. У ролі системоутворюючого чинника виступають інформація (знання) та інформаційні процеси у соціотехнічних системах, які є загальним об'єктом досліджень у предметній сфері інформаційного суверенітету та інформаційної безпеки. Це дало підставу йому констатувати, що категорія «інформаційний суверенітет» є родовим поняттям по відношенню до категорії «інформаційна безпека». Супрун В. М. обґрунтовує, що ці категорії взаємопов'язані та взаємодіють між собою, оскільки реалізація засад інформаційного суверенітету здійснюється за допомогою прийомів та методів інформаційної безпеки [7].

Вузьке, обмежене рамками прав і свобод у сфері інформації та інформаційної діяльності, державної інформаційної політики, що реалізується через засоби масової інформації, знайшло відповідне закріплення в Законах України, прийнятих у 2011 році, а саме: «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації». В умовах сучасного правового регулювання відносин у сфері державної інформаційної політики проблематично вести мову як про інформаційний суверенітет, так і про відповідну інформаційну складову забезпечення державного суверенітету. Тим більше, що досі залишаються неврегульованими у правовому плані відносини у сфері забезпечення інформаційної безпеки.

Декларація про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року визначає державний суверенітет як «верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах» [8]. У Конституції України встановлено, що носієм влади в Україні є народ. Тобто, народним виявленням формується державна влада, яка від його імені проголошує державний суверенітет. Повага до суверенітету – основний принцип сучасного міжнародного права, закріпленого в Статуті ООН та інших міжнародних актах.

Відповідно до засад конституційного ладу: «Суверенітет є однією з ознак суверенної держави. Він надає можливість самостійно здійснювати через відповідні державні структури функції стосовно формування і реалізації як внутрішньої, так і зовнішньої політики України. Із суверенності України випливає і її незалежність. Незалежною може бути суверенна держава, яка має право самостійно вирішувати свої внутрішні й зовнішні справи без втручання будь-якої іншої держави» [9, с.84]. Про рішучість дотримуватися принципу суверенної рівності всіх держав проголошено і в «Декларації принципів. Побудова інформаційного суспільства – глобальне завдання нового тисячоліття», прийнятої на Всесвітній зустрічі на вищому рівні в 2003 р. [10]. Однак, для відповіді на питання стосовно необхідності визначення інформаційного суверенітету в якості політико-правового поняття та регулювання правовідносин у цій сфері доцільно враховувати реалії сучасності.

Інформаційна революція перетворила інформацію і знання, інформаційні складові постіндустріального етапу, формування інформаційного суспільства, забезпечення інформаційної безпеки тощо на системоутворюючий фактор життєдіяльності людей, суспільства і держави. Виявилися принципово нові джерела загроз негативних інформаційних впливів на соціальні системи. Різко зросла роль і впливи інформаційно-комунікаційних механізмів та засобів масової інформації на політичну, соціально-економічну ситуацію та безпеку розвитку. Інформаційні технології знайшли широке застосування в управлінні критично важливими інфраструктурами життєзабезпечення, котрі стають все більш уразливими перед кібератаками. Інформаційне протиборство, інформаційний тиск, інформаційні війни перетворилися на самостійні стратегічні форми глобальної конкуренції і боротьби розвинених країн за панування в зонах, в яких вони вважають наявність власних національних інтересів. Сьогодні є очевидною тенденція до зростання уразливості всіх членів світової спільноти, насамперед недостатньо розвинених країн, від інформаційних викликів і загроз, спектр і гострота яких стає все небезпечнішою і набуває трансконтинентальний характер.

Таким чином, інформаційний суверенітет, так само як й інформаційну безпеку, доцільно розглядати в якості категоричного імперативу сучасності – закономірного результату цивілізаційного розвитку в інформаційну еру. Виходячи з того, що державний суверенітет, загально визнане у світі, суверенне право держави здійснювати через відповідні державні структури функції, спрямовані на формування та реалізацію внутрішньої і зовнішньої політики, - інформаційний суверенітет є важливою складовою забезпечення державного суверенітету, як відзначено у праці [11] – «з урахуванням як власних можливостей, так і параметрів навколишнього середовища».

Інформаційний суверенітет є похідним від державного суверенітету, але не рівнозначним останньому. Виходячи з того, що суверенітет – це верховна влада у внутрішніх справах і незалежність у зовнішніх зносинах, доцільно підходити до формулювання поняття «інформаційний суверенітет». При цьому також доцільно

враховувати, що інформаційний суверенітет з точки зору функціональної має подвійний характер, а саме: право держави, її можливості з одного боку, з другого боку – основні функціональні напрями (завдання) державної діяльності.

Отже, інформаційний суверенітет доцільно розглядати як суверенне право та відповідні функції, напрями державної діяльності в системі забезпечення державного суверенітету та безпеки розвитку соціальної системи. Тому цілком закономірно, що інформаційний суверенітет - виключне право України відповідно до Конституції і законодавства України та норм міжнародного права самостійно і незалежно, з додержанням балансу інтересів особи, суспільства і держави визначати внутрішні і геополітичні інтереси у сфері інформаційної діяльності, державну внутрішню і зовнішню інформаційну політику, розпоряджатися власними інформаційними ресурсами, формувати інфраструктуру національного інформаційного простору, створювати умови для його інтегрування у світовий інформаційний простір та гарантувати інформаційну безпеку національним інтересам.

Наведена дефініція поняття «інформаційний суверенітет» містить системоутворююче політико-правове його навантаження. Вилучення будь-якого положення із запровадженого визначення інформаційного суверенітету створюватиме труднощі щодо вдосконалення державної політики захисту національних інтересів в інформаційній сфері. Система забезпечення інформаційної безпеки безпосередньо впливає на забезпечення інформаційного суверенітету та є відповідним комплексом правових механізмів реалізації конституційних принципів суверенності і незалежності України.

Інформаційний суверенітет є важливою умовою забезпечення інформаційної безпеки, вони взаємно пов'язані. Їх взаємозв'язки виявляються у наступному:

- головною метою забезпечення як інформаційного суверенітету, так як й інформаційної безпеки є захист національних інтересів;
- реалізація функцій держави у цих сферах має здійснюватися за загальними принципами, визначеними Конституцією України і законами України;
- забезпечення інформаційної безпеки безпосередньо пов'язано із суверенним правом держави, що впливає із засад інформаційного суверенітету як важливої складової державного суверенітету;
- державна політика у сфері забезпечення інформаційного суверенітету й інформаційної безпеки мають як загальні напрями діяльності, так і такі, що реалізуються на їм властивих напрямках, котрі доповнюють одне одного та підвищують рівень гарантій щодо досягнення позитивних результатів.

Висновки. Забезпечення інформаційної безпеки безпосередньо пов'язано із суверенним правом держави, що впливає із засад інформаційного суверенітету як важливої інформаційної складової державного суверенітету.

Інформаційний суверенітет передбачає самостійне і незалежне формування державної політики у сфері розвитку національного інформаційного простору, який має бути єдиним для усієї території України – об'єднувати всю сукупність інформаційних ресурсів та інфраструктури як центру, так і регіонів; забезпечувати формування всіх його елементів на основі єдиних принципів і за загальними правилами, спрямованими на дотримання балансу інтересів особи, суспільства і держави, забезпечувати рівні права усім її суб'єктам на входження у світовий інформаційний простір.

Створенню умов для включення інформації в світові інформаційні процеси сприятиме міжнародне співробітництво. Це потребує впровадження загальноновизнаних у світі відповідних правил і норм поведінки, якими повинні керуватися всі суб'єкти України.

Перспектива подальших досліджень. Останнім часом все більше дослідників звертають увагу на необхідність активної розробки проблематики інформаційної безпеки особи, суспільства, держави. Тому безперечно глобалізація інформаційних процесів ставить перед державою завдання збереження інформаційного суверенітету держави, що потребує усунення реальних та потенційних загроз інформаційній безпеці держави, а також необхідності їх вирішення шляхом реалізації комплексної державної політики забезпечення інформаційної безпеки України. Зазначене вище висуває ці проблеми в число першочергових щодо подальших досліджень та практичного втілення задля сталого суспільного розвитку та входження України в світовий інформаційний простір.

Список використаних джерел:

1. Юдін О. Інформаційна безпека держави : Навч. Посібник / О. Юдін, В. Богуш. – Х. : Консум, 2005. – 576 с.
2. Про інформацію: Закон України № 2657-ХІІ від 2.10.1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 650.
3. Про Національну програму інформатизації: Закон України № 74/98-ВР від 4.02.1992 р. (із змінами, внесеними Законом № 2684-ІІІ від 13.09.2001 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 1. – Ст. 3.
4. Харченко Л. С. Інформаційна безпека України: Глосарій / Л. С. Харченко, В. А. Ліпкан, О. В. Логінов; за заг. ред. Р. А. Калужного. – К. : Текст, 2004. – 136 с.

5. Кормич Б. А. Інформаційна безпека: організаційно-правові основи : Навч. посібн. / Б. А. Кормич. – К. : Кондор, 2008. – 382 с.
6. Баранов А. Информационный суверенитет или информационная безопасность? / А. Баранов // Національна безпека і оборона. – 2001. – Вип. 1. – С. 72–73.
7. Супрун В. М. Теоретико-правові основи інформаційного суверенітету: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.01 – «теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень» / В. М. Супрун. – Х., 2010. – 20 с.
8. Декларація про державний суверенітет України від 16.07.1990 р. // Закони України / Верховна Рада України. – К. : Книга, 1996. – Т. 1. – С. 5–9.
9. Конституційне право України: Підручн. для студентів вищих навч. закладів / За заг. ред. Ю. М. Тодици, В. С. Журавського. – К. : ІнЮре, 2002. – 544 с.
10. Декларація принципів. Побудова інформаційного суспільства – глобальне завдання нового тисячоліття: Прийнята на Всесвітній зустрічі на вищому рівні в Женеві 12.12.2003 / Документ WSIS-03/GENEVA/DOC/4-R // Доступ до інформації та електронне урядування / Автори-упорядн. М. С. Демкова, М. В. Фігель. – К. : Факт, 2004. – С. 304–339.
11. Україна 2000 і далі: геополітичні інтереси та сценарії розвитку: Монографія / Автор. колектив: О. М. Гончаренко (керівник), Б. О. Парахонський, Р. Н. Жангожа та ін. – К. : НІСД, 1999. – 384 с.

* Олійник Олег Вікторович – доктор юридичних наук, старший науковий співробітник, професор кафедри правознавства Київського національного торговельно-економічного університету.

УДК 342.9

Віктор Пастушенко *

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЮ СФЕРОЮ УКРАЇНИ

У статті досліджуються загальні проблеми правового регулювання державного управління інформаційною сферою України, обґрунтовується доцільність визначення на законодавчому рівні інформаційної сфери та її структурних елементів, оптимізації існуючої системи органів державного управління в інформаційній сфері, визначення їх адміністративно-правового статусу, розмежування функцій та розробки механізмів якісної взаємодії між ними.

Ключові слова: інформаційна сфера, державне управління, правове регулювання державного управління.

Пастушенко В. Н. Проблемы правового регулирования государственного управления информационной сферой Украины.

В статье исследуются общие проблемы правового регулирования государственного управления информационной сферой Украины, обосновывается целесообразность определения на законодательном уровне информационной сферы и ее структурных элементов, оптимизации существующей системы органов государственного управления в информационной сфере, определение их административно-правового статуса, разграничения функций и разработки механизмов качественного взаимодействия между ними.

Ключевые слова: информационная сфера, государственное управление, правовое регулирование государственного управления.

Pastushenko V. M. Issues of Legal Regulation of Public Management of the Information Sphere of Ukraine.

The article researches general issues of legal regulation of public management of the information sphere of Ukraine, as well as it substantiates the expediency of legal definition of the information sphere and its structural elements. It proves the necessity of optimizing of the system of authorities in the sphere of information, the definition of administrative and legal status, separation of functions and developing mechanisms of its effective coordination.

Keywords: information sphere, public management, legal regulation of public management.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. У сучасних умовах стрімкого розвитку та трансформації інформаційних процесів, формування світового інформаційного простору, швидкого зростання світового ринку інформації, розробки та впровадження інформаційних технологій, засобів обробки інформації та інформаційних послуг, відбувається